

ἀφανίτσα ἡ, Πελοπν. (Παππούλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφάνα διὰ τῆς καταλ. -ίτσα.

Μικρὰ ἀφάνα. Πληθ. Ἀφανίτσες τοπων. Πελοπν. (Κοκκιν.)

ἀφανόρραχι ἡ, Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφάνα καὶ ράχι.

Κλιτύς βουνοῦ γεμάτη ἀπὸ ἀφάνας. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Κόκκιν. Οἶν.)

ἄφανος ἐπίθ. Ἡπ. Θράκ. (Μέτρ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) — Λεξ. Δημητρ. ἄφανους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφανῆς ἢ ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. φαίνομαι.

1) Ὁ μὴ φαινόμενος, ἀόρατος, ἄφαντος Ἡπ. Θράκ. (Μέτρ.) Κέρκ. Κεφαλλ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Πόντ. — Λεξ. Δημητρ.: Ἐγιναν ἄφανα τὰ σῦκα ἀπ' τὸ ντουλάπι Λεξ. Δημητρ. Ἀφανος ἦταν γιὰ πολὺν καιρὸ καὶ τώρα πάλι βγῆκε ἔς τὴ μέση αὐτόθι. Ἐγέν'τον ἄφανος Πόντ. Γί'ν'κι ἄφανους Χαλκιδ. || Φρ. Εἶναι ἄφανος κι ἄγροικος (οὔτε φαίνεται οὔτε ἀκούεται) Κεφαλλ. Ἐπῆγε ἄφανος Κέρκ. β) Οὐσ. τὰ ἄφανα τοῦ γῆς, τὰ καταχθόνια, ὁ Ἄδης Κεφαλλ. 2) Ὁ μὴ γνωριζόμενος, ἄγνωστος Θράκ. (Ἀδριανούπ.): Ἐκείνου εἶναι ἄφανου πρᾶμα. 3) Ὁ ταχέως δαπανώμενος Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀφανον ἔτον αὐτοῦ τὸ φαεῖν Τραπ. Τὸ ταξέδικον τὸ ψωμὶν ἄφανον ἔν' (ταξέδικον = φρέσκο) αὐτόθι. Τ' ἄσπρον τ' ἄλας ἄφανον ἐν Κερασ. 4) Οὐδ. οὐσ., εἶδος νοσήματος τῶν ὀφθαλμῶν Πόντ. (Ὁφ.): Ὁ σ' ὀμμάτιν ἀτ' ἄφانو ἔφερε.

Πβ. ἄφαντος.

ἀφανόσκουπα ἡ, ἐνιαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφάνα καὶ σκούπα.

Σάρωθρον ἀπὸ ἀφάναν, ἦτοι ἐχινόποδα.

ἄφαντα ἐπίρρ. Λεξ. Δημητρ. ἀνάφαντα Παξ. ἀλάφαντα Παξ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἄφαντα.

1) Χωρὶς νὰ φαίνεται τι, ἀφανῶς Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πινδ. Πυθ. 11, 30 «ἄφαντα βρέμει». 2) Ἀπερισκέπτως, ἀπρόσεκτα Παξ.: Μὴν προβατῆς ἀλάφαντα, θὰ τσακιστῆς κάμμιὰ μέρα.

ἀφαντάνθρωπος ὁ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄφαντος καὶ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος.

Ἀφανῆς, ἀσήμαντος ἄνθρωπος: Γνωμ. Ἀφαντάνθρωπος κουμπάρος, ἄφαντ' εἶν' ἢ κουμπαριά του. Πβ. ἀφαντογυναῖκα.

ἀφάνταστα ἐπίρρ. πολλαχ. ἀφάνταχτα Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀφάνταστος.

Εἰς βαθμὸν μέγαν, ὑπερβαίνοντα τὴν φαντασίαν ἔνθ' ἂν.: Ἀφάνταστα καλὸς-σπάταλος-τσιγκούνης κττ.

ἀφάνταστος ἐπίθ. σύνηθ. ἀφάδαστος πολλαχ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀφάνταστος = ὁ ἄνευ φαντασίας.

1) Ὁ μὴ ὑπερφηφανεύμενος, μετριόφρων, σεμνὸς σύνηθ.: Ἀφάνταστος ἄνθρωπος. Γυναῖκα ἀφάνταστη. Ἀπλὸς κι ἀφάνταστος σύνηθ. Ἀφαντὴ κι ἀφάδαστη γυναῖκα Κεφαλλ. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν δύναται νὰ φαντασθῇ κανεὶς, ὁ ὑπερβαίνων τὰ ὅρια τῆς φαντασίας, ἐξαιρετικὸς σύνηθ.: Ἀφάνταστος κόπος. Ἀφάνταστη εὐτυχία-καταστροφή κττ. Ἀφάνταστο γλέντι. Συνών. ἄπιστος 5, ἄπλαστος Α3, ἀφώτιστος.

Πβ. ἀφάνταχτος.

ἀφαντάστοχα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀφαδάσταχα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀφαντάστοχος.

1) Ἀπροσδοκῆτως, ἐξαίφνης: Ἀφαδάσταχα μᾶς ἤρτε. Συνών. ἐν ἰδ. λ. ἄξαφνα. 2) Ἀπερισκέπτως.

ἀφαντάστοχος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀφαδάστιχος Ζάκ.

Ἐκ τῶν ἐπίθ. ἀφάνταστος καὶ ἄστοχος.

Ἀπερίσκεπτος, ἀπρόσεκτος.

ἀφάνταχτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀφάνταχτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. φανταχτός <φαν-τάζω.

1) Ὁ μὴ ὑπερφηφανεύμενος, μετριόφρων Λεξ. Πρω.: Ἀφάνταχτος ἄρχοντας. 2) Ἐκεῖνος ποῦ δὲν φαντάζει, δὲν ἔχει ὥραϊαν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν, δὲν κάμνει ἐντύπωσιν: Ἀφάνταχτο καππέλλο-σπίτι-φόρεμα κττ. Ἀφάνταχτα πράματα. 3) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ, ἐξαιρετικὸς ΧΠαλαῖς. Συνλ. Κυπρ. ποιημ. 145: Ποίημ.

Νὰ φέρουν τὸν ἀφάνταχτον τοῦ κόσμου ποῦ λαλοῦσιν.

Πβ. ἀφάνταστος.

ἀφαντιά ἡ, ἀμάρτ. ἀφαδιά Θήρ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄφαντος.

1) Ἀπερίσκεψία, ἀνοησία Κρήτ. 2) Παράλογος δαπάνη, σπατάλη Θήρ.

ἀφαντιάζω Δλουκοπούλ. Ποιμεν. Ρούμελ. 217—Λεξ. Δημητρ. ἀφαντιάζου Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄφαντος.

1) Καθιστῶ ἄφαντον, ἐξαφανίζω Ἡπ.—Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀφαντίζω. 2) Καθιστῶ μωρόν, ἀνόητον, μωραίνω Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Δλουκόπουλ. ἔνθ' ἂν.: Εἶναι βλαμμένος, ἀφαντιασμένος, γι' αὐτὸ τὸν ἔβγαλαν Βλάχο (ἐνν. ὁ τσοπάνης) Δλουκοπουλ. ἔνθ' ἂν.

ἀφαντίζω Ἡπ. ἀφαντίζου Ἡπ. ἀναφαντίζου Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄφαντος, παρ' ὃ καὶ ἀνάφαντος.

Ἀφαντίζω 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἂν.: Ἀναφάντ'σέ του νὰ μὴ τοῦ γλέπου Ζαγόρ. Ποῦ πῆις κι ἀναφαντίσκis; αὐτόθι. Ν' ἀναφαντ'στῆς! αὐτόθι.

ἀφαντογυναῖκα ἡ, Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄφαντος καὶ τοῦ οὐσ. γυναῖκα.

Ἀφανῆς, ἀσήμαντος γυνή. Πβ. ἀφαντάνθρωπος.

ἀφαντόλογο τό, Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄφαντος καὶ τοῦ οὐσ. λόγος.

Ἀσήμαντος, φαντασιώδης, μάταιος λόγος.

ἀφαντόλογος ἐπίθ. Ἀθῆν. Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄφαντος καὶ τοῦ ρ. λέγω.

Ὁ ἄφαντα, ἦτοι φαντασιώδης καὶ μάταια λέγων, ὁ ἀπερισκέπτως ὁμιλῶν.

ἄφαντος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄφαντους βόρ. ἰδιώμ. ἄφαντε Τσακων. ἄφαδος πολλαχ. ἄφιδους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. ἀνάφαντος Κύπρ.—Λεξ. Δημητρ. ἀνάφαντους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. ἀνέφαντος Κύπρ. ἀνήφαντος ἄγν. τόπ. ἀνήφαδος Κυκλ. ἀνήφαντους Μακεδ. (Ζουπάν.) Γεν. πληθ. ἀφανιάτου Θεσσ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄφαντος. Διὰ τοὺς τύπ. ἀνάφαντος, ἀνέφαντος, ἀνήφαντος ἰδ. ἀ-στερητ. 1δ.

1) Ὁ ἐξαφανισθεὶς, ἀφανῆς, ἀόρατος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ὅσο νὰ γυρίσης νὰ τὸν δῆς, ἔγινε ἄφαντος. Μόλις τὸ κατάλαβε πῶς τὸν

κυνηγοῦν, ἔγινε ἀφαντος κοιν. Οἱ ἀλεποῦδες πάνε ἀφαδες κι ἀφανέρωτες Κύθν. Ὡστε νὰ τὸν δῶ ἐίνητδεν ἀνέφαντος Κύπρ. Ἐνάτε ἀφαντε (ἔγινε ἀφαντος) Τσακων. Ἀτόσον καιρὸν ἀφαντος ἐέντον (ἔγινε) Σάντ. Ἀφαντος νὰ γένη! (ἀρὰ) Ἡπ. Ἀκ'στους κι ἀφαντους νὰ ἔνη! Μακεδ. (Σιάτ.) Ἀφαδη κι ἀφάδαση γυναῖκα (ἐπὶ σεμνῆς γυναικὸς) Κεφαλλ. || Φρ. Ἀφαντους τοῦν ἀφαντάτου (τελείως ἀφαντος) Θεσσ. || Ἀσμ.

Ὅσο νὰ ποῦν ἀφίνω γειά, | σαράντα μίλια πάνε,
ὅσο νὰ ποῦν ὦρα καλή, | ἀφαντοι πάν 'ς τὸ δρόμο
Θράκ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 655 κέξ. (ἔκδ. Dindorf) «αἱ δὲ [νῆες] κεροτυπούμεναι βία... ὥχοντο ἀφαντοι». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρατος 1. β) Οὐσ. τ' ἀφαντα τῆς γῆς, τὰ καταχθόνια καὶ συνεκδ. ὁ Ἀδης Ἡπ. Πελοπν. (Γύθ. Δημητσάν.) κ.ἀ.: Μπά, ποῦ νὰ πάη 'ς τ' ἀφαδα! (ἀρὰ) Γύθ. 2) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ ἐξαφανισθῇ Ἡπ. Μακεδ. (Βογατσ. Ζουπάν.) κ.ἀ.: Μουρὲ ἀφαντου, τί χαλεύς ἰδῶ; Ἡπ. Τί σκούξ' τ' ἀνήφαντου; Ζουπάν. Ἀς μὴ ἦταν νὰ φαίν'ταν τ' ἀνήφαντου! (ἐπὶ τέκνου ἀτακτοῦντος) αὐτόθ. Τί σ' εἶπα, μουρὲ ἀνάφαντου; Βογατσ. Συνών. ἀφανισμένοις (ἰδ. ἀφανίζω 4). 3) Ὁ μὴ ἔχων καταφανῆ ἀποτελέσματα, ὁ μὴ γινόμενος αἰσθητός, ἐπὶ δαπάνης Θήρ. (Οἶα) Κάμπ. Ρόδ. (Κάστελλ.): Ἀφαντα ἔξοδα Κάστελλ. || Παροιμ. Μὲ τ' ἀφαδα περνοῦ τ' οἱ σιούλλοι (ὅταν τὰ ἔξοδα δὲν φαίνονται, δὲν διακρίνεται ὁ πλούσιος ἀπὸ τὸν πτωχόν) Οἶα. 4) Μικρός, ἀσήμαντος, ἀνάξιος προσοχῆς Ἡπ. Θήρ. Ρόδ. κ.ἀ. — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,31: Ποίημ.

Ἀπὸ μικρὸ κι ἀπ' ἀφαντο πουλλάκι, σταυραγέ μου,
παίρνεις κορμὶ μὲ τὸν καιρὸ καὶ δύναμι κι ἀγέρα
ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἀν. β) Ἀγενής, εὐτελής Κάμπ. γ) Δυστυχής, ἀθλῖος, ἐλεεινός, ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ συνων. ἐπιθ. μαῦρος πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημ. Πελοπν. (Γορτυν.): Νὰ σὲ ἰδῶ καὶ νὰ σὲ λυπηθῶ, κουρούνα, χήρα, μαύρη κι ἀφαντη. Συνών. ἄραχος 4. 5) Ἀπερίσκεπτος, ἀνόητος, μωρός Κρήτ.: Ἀφαδος ἀθροπος. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 968 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «μετάστρεψε τὸ λογισμό, τὸ νοῦ σου μὴν παιδεύγης | καὶ τέτοια πράματ' ἀφαντα κι ἄμοιαστα μὴ γυρεύγης». β) Ἀπρόσεκτος, ἀτακτος Κέρκ.: Εἶναι ἀνάφαντος 'ς τὸ φαεῖ. 6) Ὁ παραλόγως δαπανῶν, σπάταλος Θήρ.: Πολὺν ἀφαδος εἶσαι. Ἀφαδη γυναῖκα.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. τ' Ἀφάντου Ρόδ.

ἀφαντώνω ἀμάρτ. Μέσ. ἀναφαντώνομαι Μποέμ Ντόπ. ζωγραφ. 59 ἀναφαντώνομι Στερελλ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀφαντιῶ.

Μέσ. γίνομαι ἀφαντος, ἐξαφανίζομαι ἔνθ' ἀν.: Ἀναφαντώ'κι ἀπ' τοῦν κόσμον Στερελλ. Ἀπὸ κῆπο σὲ κῆπο, ἀπὸ καλαμεγὲς σὲ καλαμεγὲς φεύγουν, τρυπῶνουν, ἀναφαντώνονται οἱ... λαθρέμποροι Μποέμ ἔνθ' ἀν.

ἀφάρα ἦ, Μακεδ. (Καταφύγ.)

Πιθανῶς σχετίζεται πρὸς τὸ ἀρχ. ἐπαρά.

Μόνον εἰς τὴν φρ. ἀφάρα κι κατάρρα, ὅ,τι θέλει ἄς γίνη. Πβ. ἀρχ. «ἐπάρρα κατάρρα». Ἰδ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,410.

ἀφάρδευτος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθεροῦδ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *φαρδευτός < φαρδεύω.

Ὁ μὴ πλατυνθεὶς, ἀδιάνοικτος.

ἀφαρεῖ ἐπίρρ. Κάμπ. ἀαφαρεῖ Κάμπ. ἀφαέρεῖ Κάμπ.

Τὸ παλαιὸν ἐπίρρ. ἀφαρεῖ. Ἰδ. Μ. Ἐτυμολ. 175,14 «οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Ἐφέσιοι ἀφαρεῖ λέγουσι τὸ ταχέως καὶ ἀσκοπῶς ποιεῖν τι ἢ φθέγγεσθαι».

Ματαίως, ἀνωφελῶς: Ἀφαρεῖ τὰ λέεις τὰ λόγια σου. Συνών. ἀφαρινά.

ἀφαρινά ἐπίρρ. Κάμπ. ἀαφαρινά Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφαρινός.

Ἀφαρεῖ, ὁ ἰδ.: Ἀφαρινά μιλάς, γιατί κάενας 'ἐν σ' ἀκούει. || Ἀσμ.

Μὴν πολεμᾷς ἀφαρινά, τοῦ κάκου καὶ τ' ἀνέμου.

ἀφαρινός ἐπίθ. Κάμπ. ἀαφαρινός Κάμπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀφαρεῖ καὶ τῆς καταλ. -ινός.

Μάταιος, ἀνωφελής: Ἀφαρινός κόσμος.

ἀφαρμάκευτος ἐπίθ. πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀφαρμάκευτος = ἄνευ φαρμάκου.

1) Ὁ μὴ δηλητηριασθεὶς Λεξ. Περιδ. Βυζ. 2) Ὁ μὴ δοκιμάσας λύπας, ὁ μὴ πικρανθεὶς σφόδρα πολλαχ.: Τὰ παιδιὰ δὲν ἀφίνουν κανένα ἀφαρμάκευτο πολλαχ. || Ποίημ.

Ἀφαρμάκευτο, ἄχ, δὲν εἶναι πανηγύρι ἐδῶ ἢ ζωή!

ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 301.

Συνών. ἀφαρμάκωτος.

ἀφαρμάκωτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *φαρμακωτός < φαρμακώνω.

1) Ἀφαρμάκευτος 1, ὁ ἰδ., πολλαχ. 2) Ἀφαρμάκευτος 2, ὁ ἰδ., πολλαχ.

ἄφαρος ἐπίθ. Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.)

Ἴσως ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιρρ. ἄφαρ.

1) Εὐάρπαστος, ὀξύθυμος. 2) Ἀτακτος, ἐπὶ παίδων.

ἀφαρπάζω ἀμάρτ. ἀπαρπάζω Κάμπ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπορπάζω Κάμπ. ἠερπάζω Κύπρ. Μέσ. ἀφαρπάζομαι κοιν. ἀφαρπάζομαι πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀπαρπάζομαι Νίσυρ. ἠερπάζομαι Εὐβ. κ.ἀ. ἠαπαράζομι Σαμοθρ. ἠαρπάχκομαι Πόντ. (Κερασ.) ἠερπάχκομαι Πόντ. (Κερασ.) ἠορπάζομαι Κάλυμν.

Τὸ ἀρχ. ἀφαρπάζω = ἀρπάζω, ἀποσπῶ. Ἀόρ. ἐπέρπαξα καὶ ἐν Ἐρωτοπ. 34 (ἔκδ. Hesselung-Pernot) «καὶ τίς μοῦ τὸ ἐπέρπαξε τὸ ὠραῖόν μου τὸ πουλλάκιν;»

Α) Ἐνεργ. 1) Λαμβάνω ταχέως ἢ αἰφνιδίως, ἔξαρπάζω Κάμπ. Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐπέρπαξεν ἀτον ἀσ' σὸ δέρ' (τὸν ἄρπαξεν ἀπὸ τὸ χέρι) Τραπ. Ἐπέρπαξέ με ἕναν πόνος ἀσ' σὰ μέσ' ἀπὸς Τραπ. Χαλδ. || Ἀσμ.

Ἀτεῖν' τὸ νὸν ἐπέρπαξαν κ' ἔχουνε καὶ πάγουν Τραπ.

Τὸν ἐπέρπαξαν οἱ θκύλλ' Ἐβραῖοι
ἀσ' σ' ἀκρόντικα κι ἀσ' σὴν καρδίαν

Χαλδ.

Τὸ σταμνὶν ἐπέρπαξεν, τὴν νύφην ἐπέπλωσεν (ἄπλωσε, ἔδωσε) Κερασ.

Μαύρ' ὄρησιν τὸν ἐτρώσει κι ἄσπρα τὸν ἀπορποῦσα Κάμπ. Συνών. ἀρπάζω Α 1. 2) Ἀνευλαβῶς διακόπτω τινὰ ὁμιλοῦντα, θρασέως φέρομαι πρὸς τινὰ Πόντ. (Ἀργυρόπ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ὅνταν θὰ καλατζεύω, πάντα ἀπαρπάζ' με (καλατζεύω = ὁμιλῶ) Χαλδ. Ντ' ἀπαρπάεις με; Ἀργυρόπ. Συνών. ἀναρπάζω 2, ἀρπάζω Β 1. 3) Περικαίω, ἐπιδρῶ καυστικῶς Κύπρ.: Ἀσμ.

Κρατεῖ δεντρὸν μονόρριζον ποῦ τὸ δεξὶν του δέριν, νὰ κάμνη δ-θιὸν τοῦ μαύρου του μὲν τὸν ἠερπάξ' ὁ ἥλιος. (δ-σιὸν = σκιάν). Συνών. ἀδράχων Α 2, ἀρπάζω Α 2.

Β) Μέσ. 1) Τρομάζω, ἐκπλήττομαι Νίσυρ.: Ἀπαρπάχτηκα μὲ τοῖς φωνές σου Νίσυρ. Συνών. ξαφνίζομαι (ἰδ. ξαφνίζω), ξυπάζομαι (ἰδ. ξυπάζω). 2)

